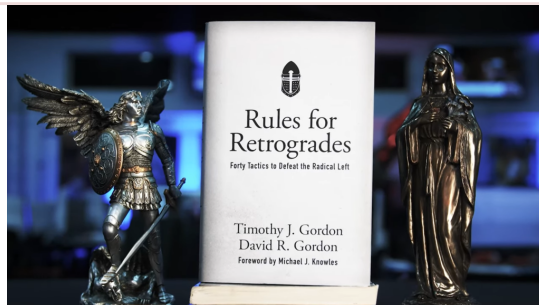

Bojujme za svoju vec!

Matej Gavlák

12. augusta 2021 + Spoločnosť

V 70. rokoch napísal liberálny aktivista Saul Alinsky knihu s názvom „Pravidlá pre radikálov“. Ako už názov napovedá, kniha dávala praktické rady radikálnym ľavicovým aktivistom, ako postupne presadzovať svoje myšlienky vo svete a dnes je liberálnou klasikou, podobne ako je napríklad *Boží štát* od sv. Augustína pre katolíkov. Tieto rady pomohli viacerým radikálom „predať“ svoje myšlienky svetu – a aj preto sme dnes tam, kde sme. Je pritom zaujímavé, že sám Alinsky na prvých stranách venoval knihu Luciferovi, o ktorom napísal, že to „bol prvý známy radikál, ktorý sa postavil proti establišmentu a urobil to tak efektívne, že založil svoje vlastné kráľovstvo“.

O tom, že progresívni/liberálni politici majú blízko k Luciferovi, svedčí aj zaujímavá skutočnosť: bol to nominálne katolícky, ale v skutočnosti liberálny prezident a hviezda demokratov, John F. Kennedy, ktorý citoval slová z jednej hry dramatika G.B Shawa:

„Niektorí niečo vidia a pýtajú sa „prečo?“ Ale ja snívam o veciach, ktoré nikdy neboli, a hovorievam „prečo nie?“

Heslo „Prečo nie?“ potom prevzal do svojej prezidentskej kampane aj jeho mladší brat Robert Kennedy a slovné spojenie sa postupne stalo akýmsi národným mottom demokratov. JFK správne uviedol, že ide o slová z hry G.B. Shawa. Čo však už neprezradil, bolo to, že zazneli v Shawovom diele *Späť ku Matuzalemovi*, v ktorom ich vyslovil... Lucifer – keď pokúšal Evu.

Americkí katolícki autori, bratia Timothy a David Gordonovci, sa preto rozhodli napísať podobnú príručku ako svojho času Saul Alinsky, ale určenú kresťanským a katolíckym kontrarevolucionárom, aby im pomohla dostať svet naspäť do kolají zdravého rozumu.

Získavanie verejného priestoru

Už v predhovore ku knihe upozorňuje konzervatívny komentátor Michael Knowles na fakt, že termíny „ľavica a pravica“ sú čisto politické, moderné a zavedené protikatolíckymi živlami, ktorým sa úspešne podarilo zmeniť pohľad katolíkov na svet. Knowles teda upozorňuje, že sa nesmieme identifikovať s umelými pojmami ako je „ľavicový a pravícový“, „progresívny a spiatočnický“, či „liberálny a konzervatívny“. Komentátor pokračuje:

„Debatu treba viesť v intenciách hriechu a milosti, pretože, ako poznamenal kardinál Manning, „každý ľudský spor je v konečnom dôsledku teologický“. Jedinými skutočnými smermi, kam môžeme ísť, je len hore ku sláve, alebo dole do zatratenia.“

Už pápež Pius X. – ešte ako kardinál Sarti – varoval veriacich, že vo svete ich čaká náročný boj a budú musieť vytrpieť mnoho ťažkých skúšok. Vyzýval ich však, aby stáli pevne a so zanietým srdcoml:

„Budete nazývaní papežencami, klerikálmi, spiatočníkmi, netolerantnými ľuďmi. Avšak posmechu bezbožných si nevšímajte. Majte odvahu. Nikdy nesmiete ustúpiť. Do útoku musíte ísť (naopak) s celým srdcom, nie potajme ale verejne, nie za zatvorenými dverami, ale otvorene tak, aby to všetci videli.“

V tom istom príhovore kardinál Sarti uviedol, že liberálni katolíci sú „vlkmi v rúchu baránka“ a že liberalizmus samotný má síce „masku dobra“, ale v skutočnosti „dáva do jednej roviny čnosť s hanebnosťou“.

Vo svojej knihe bratia Gordonovci hovoria o tom, že by sa katolícki aktivisti mali stať akýmisi „Božími agentmi“ – čo je inak Shakespearov výraz – ktorí otvorene obhajujú štátnu suverenitu, národné hranice, vieru a nádej, dobro, krásu a pravdu. Za nálepku „spiatočníkov“ sa nesmú hanbiť, ale naopak, uvítať ju. Koniec koncov minulosť a to aj tá stredoveká, sa javí v ďaleko priaznivejšom svetle, než temná dystopická budúcnosť – kde už naozaj nemožno odlišiť muža od ženy, robota od človeka – ako to prezentujú sci-fi filmy a hry. A presne do takej tmavej bezbožnej priepasti bez nádeje nás liberalizmus ťahá. Je ohromné, čo dokázal za 100 rokov; je desivé, čo by mohol dokázať za ďalších sto.

Súčasnou snáh o postupný návrat späť je preto úprimné priznanie si, kto sme a čo chceme, a to aj pred celým svetom. Keď sa niekto dokáže preháňať po ulici s dúhovou vlajkou, zelenými vlasmi, dotrhanými nohavicami a potetovanými rukami, prečo by som sa napríklad ja nemohol/nemohla vo vlaku pomodliť ruženec? Väčšinu ľudí to nechá chladných, niekto sa možno otočí na druhú stranu, ale niekoho to môže povzbudiť. A keď to začnú pravidelne pri rannej ceste do práce robiť dvaja, traja, piati, desiati ľudia, možno v našom susedstve začneme malú kontrarevolúciu.

A toto je dôležité: nenechať sa zatlačiť len do kostolov (ktoré nám aj tak sezónne zatvárajú), ale ukázať svoj postoj aj v spoločnosti – hovorí sa tomu „získavanie verejného priestoru“.

„Aby ste vyhrali vojnu, musíte byť ofenzívni“

Toto je pravidlo, ktoré pozná každý generál, každý šachista, každý stratég. Defenzíva je iba nadýchnutím sa k ofenzíve. Ľavicoví anarchisti sú úspešní preto, lebo neustále útočia. Nečakajú až na nich niekto ukáže prstom. Idú a kam môžu hádžu svoje „granáty“. A tak je celá liberálna Bratislava oblepená dúhovými nálepkami, dúhová vlajka veje v samom centre mesta (na „starom Priori“ ako to miestni nazývajú), na francúzskom konzuláte, v kdejakej uličke. Proste všade. *LGBT Pride* podporili dvaja najmocnejší muži v oblasti Droba s Vallom.

Katolíci by na toto mali odpovedať vlastnými protiakciami a nie sa len obhajovať, že v skutočnosti nie sú až takí nenávistní. Kde sa podeli procesie? Prečo sa nevedú priamo centrom mesta? Prečo sa nemodlíme ruženec a nemáme transparenty vždy, keď sa v parlamente chystá nejaký zákon o potratoch? Prečo odmietame úplne legitímne protesty proti vládnej covidovej diktatúre, ktorá chce zakazovať ľuďom vstup do

obchodov?

Netreba to zmeniť? Ľudia žijú po pravde a kráse, ale vodu im nikto nenosí. Treba viac takých ľudí, ako je otec Kuffa. Či nebol taký aj arcibiskup Buenos Aires, Jorge Bergoglio – súčasný pápež František – keď chodieval k tým najchudobnejším a najopustenejším vo veľkomeste? Takto sa *získava priestor*. Výborný je Pochod za život, či Pochod za rodiny. Ale tieto akcie musia byť častejšie, niekedy aj spontánnejšie. Raz za tri roky nestačí a ani raz do roka. Diabol nikdy nespí, ani keď sú zavreté kostoly kvôli covidu.

Toto sa týka aj ďalších vecí – kultúry, literatúry, filmov, divadelných hier. Budme úprimní: väčšina súčasnej slovenskej produkcie je katastrofálna. Je to dané tým, že tvorcovia sú bez viery v Boha a súčasnému svetu nemajú čo povedať. Viac rozvodov, viac homosexuality, viac milencov/mileniek, viac mafiánov Slovensko dnes už naozaj nepotrebuje. Ale divadelné hry, či knihy so silnou katolíckou tematikou sú aj na u nás vysoko kvalitné – spomeňme len divadelné hry „*Povolanie pápež*“, či „*Jana z Arku*“, alebo knihy od Antona Hykyscha. Mladí kresťanskí tvorcovia by mali začať písať, tvoriť a natáčať aj katolícke veci – získavajme duše pre dobro aj takto!

Spôsobov, ako prejsť do protiofenzívy je teda veľa: od nosenia medailónika s Pannou Máriou, cez procesie a verejnú modlitbu ruženca, až po písanie kníh. Nepýtajme sa, čo si o nás ľudia pomyslia; pýtajme sa, čo si o nás myslí Pán Ježiš a jeho nádherná Matka.

„Čudáci pre Boha“

Znie to prekvapivo, možno trochu urážlivo, ale je to pravda – väčšina veľkých svätcov, ktorá privádzala ľudí k pravej viere, boli tak trochu „*čudákmi pre Boha*“. Smejú sa nejaké individuá z Boha a kresťanov? Odpovedajme im! Či nie je pravdou, že ich „logika“ má neraz veľké diery? Keď sa v 17. storočí vysmievali protestanti z „papežencov“ v Uhorsku, kardinál Peter Pázmaň osobne začal tvoriť brožúrky a pamflety, v ktorých on ironizoval protestantov.

Keď ľudia v protestantských oblastiach odmietali počúvať kázne sv. Františka Saleského, svätec začal písať krátke mini-kázne na papieriky v ktorých odhaľoval falošnosť protestantizmu a tie potom podhadzoval ľuďom pod prah dverí. Dnes by ho skôr či neskôr označili za nenávisníka! A predsa má veľkú Božiu odmenu v Nebi, veď obrátil tisíce ľudí. Svätý Bonifác zobral sekeru a pohanským Germánom vyťal ich posvätný strom. Takto by sa dalo pokračovať do nekonečna. Nezabúdajme – svätci majú byť našimi vzormi.

Dejiny nám ukazujú, že sú to svätci – „*čudáci pre Boha*“ – ktorí boli vždy v ofenzíve a ktorí vedeli získavať verejný priestor i zástupy a privádzať ľudí k viere. Bez odvahy a modlitby by to ale nebolo možné. A ani bez toho najdôležitejšieho: uvedomenia si, že sa bojuje o duše, ktorým hrozí večná smrť, a ktoré môžeme získať pre večný život.

URL adresa článku: <https://christianitas.sk/bojujme-za-svoju-vec/>